

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/78/2014
Identifikačné číslo spisu:	3012200468
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2016
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3012200468.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcu: Klub Strážov - občianske združenie, so sídlom Považská Bystrica, Nábřežná č. 999/13, zastúpená: JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Úrad na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Odborárske námestie č. 3, za účasti: 1/ Ing. G. E., bytom D. R., L. č. XXX/XX, 2/ Ing. I. E., bytom D. R., JY., 3/ N. E., bytom D. R., C., 4/ Ing. G. E., bytom D. R., C., v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 05007/2012-Op 2 zo dňa 26. apríla 2012, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/92/2012-90 zo dňa 09. júla 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/92/2012-90 zo dňa 9. júla 2014, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti a následného zrušenia rozhodnutia predsedu Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky č. 05007/2012 - Op 2 zo dňa 26. apríla 2012, ako aj rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky (konajúceho vo veci ako správny orgán 1. stupňa) č. 03820/2012-Ui-P1873/11-5Op, 03820/2012-Ui-P1874/11-5Op, 03820/2012-Ui-P1875/11-5Op, 03820/2012-Ui-P1876/11-5Op zo dňa 07. februára 2012, a ktorým bolo žalobcovi uložené, aby v súlade s ust. § 6 ods. 1 písm. i/ v nadväznosti na § 7 ods. 3 zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov bezodkladne najneskôr v deň nasledujúci po nadobudnutí právoplatnosti opatrenia ukončil zverejňovanie osobných údajov týkajúcich sa dotknutých osôb 1/ Ing. G. E., 2/ Ing. I. E., 3/ N. E., 4/ G. E. na webovom sídle www.povazska-bystrica.otvorene.sk, a aby informoval správny Úrad o

splnení vyššie uloženej povinnosti najneskôr v lehote 3 dní odo dňa uplynutia lehoty uvedenej v bode 1 Opatrenia č. 03820/2012-Ui-P1873/11-5Op, 03820/2012-Ui-P1874/11-5Op, 03820/2012-Ui-P1875/11-5Op, 03820/2012-Ui-P1876/11-5Op zo dňa 07. februára 2012.

Podľa krajského súdu jeho úlohou súdu v tomto konaní bolo preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V súvislosti s preskúmaním predmetného rozhodnutia bolo potrebné ustáliť, či žalobca bol prevádzkovateľom informačného systému v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. g/ a § 4 ods. 2 zákona č. 428/2002 Z. z. v platnom znení. V prípade, ak by súd uzavrel, že ide o prevádzkovateľa informačného systému podľa zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov, bolo potrebné zistiť, či žalobca si plnil povinnosti vyplývajúce pre prevádzkovateľa informačného systému z citovaného zákona.

Krajský súd z pripojeného administratívneho spisu zistil, že žalobca na základe ním vymedzenej činnosti v Stanovách ako aj činnosti, ktorú reálne vykonáva, musel nevyhnutne vytvárať databázy, ktorých súčasťou sú aj osobné dáta nielen členov združenia ale aj iných osôb, ktoré spracúva na potreby dosiahnutia účelu v zmysle prijatých Stanov. Takáto sústava informácií je podľa § 4 ods. 1 písm. g/ zákona č. 428/2002 Z. z. považovaná za informačný systém a žalobca je prevádzkovateľom tohto systému v zmysle § 4 ods. 2 citov. zákona, pretože určuje účel a prostriedky spracúvania osobných údajov. O informačnom systéme, ktorý nepodliehal registrácii v zmysle § 24 a nasl. zákona o ochrane osobných údajov, bol prevádzkovateľ povinný viesť evidenciu o spracúvaných údajoch podľa § 29 ods. 1 zákona. Z uvedených dôvodov sa súd nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že zverejnenie osobných údajov dotknutých osôb na jeho webovej stránke nie je zverejnením osobných údajov z informačného systému.

Podľa prvostupňového súdu medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca bol účastníkom konania vedeného na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 7C/96/2011 na strane odporcu a rozsudok označeného súdu z 31. októbra 2011 pred nadobudnutím jeho právoplatnosti zverejnil na svojom webovom sídle včítane osobných údajov účastníkov a svedkov v rozsahu, ako už bolo uvedené vyššie. Osobné dáta dotknutých osôb sa stali súčasťou databázy žalobcu, teda boli súčasťou jeho informačného systému, ktoré žalobca spracúval ako prevádzkovateľ tohto systému. Preto zverejňovanie osobných dát dotknutých osôb podliehalo ich súhlasu podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov a tvrdenie žalobcu o opaku nezodpovedá zákonu. Súd sa tiež nestotožnil s tvrdením žalobcu, že Okresný súd Považská Bystrica ako prevádzkovateľ pochybil pri spracúvaní osobných údajov tým, že v zmysle § 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 428/2002 Z. z. nezabezpečil, aby sa spracúvali len také osobné údaje, ktoré svojím rozsahom a obsahom zodpovedajú účelu ich spracúvania a sú nevyhnutné na jeho dosiahnutie.

V tejto súvislosti súd poukázal na ust. § 82e zákona č. 757/2004 Z. z., podľa ktorého súdy prijímajú potrebné opatrenia, aby sa neposkytovali a nesprístupňovali osobné údaje, ktoré nie sú pravdivé, úplné alebo aktuálne. V ust. § 5 ods. 1 vyhlášky č. 482/2011 Z. z. sú taxatívne uvedené údaje, ktoré podliehajú anonymizácii, medzi ktoré okrem iného patrí aj rodné číslo, dátum narodenia, bydlisko, meno a priezvisko fyzickej osoby, ak nejde o fyzické osoby uvedené v odseku 2, a aj mená a priezviská iných osôb zúčastnených v konaní. Okresný súd Považská Bystrica by bol povinný po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku č. k. 7C/96/2011-144 zo dňa 31. októbra 2011 v zmysle platnej legislatívy anonymizovať v rozsudku uvedené osobné údaje účastníkov, zúčastnených osôb a svedkov a len takto upravený rozsudok by bol zverejniteľný. Súd zdôraznil, že Okresný súd Považská Bystrica doručoval rozsudok účastníkom konania v súlade s § 158 ods. 2 O.s.p., pričom pred nadobudnutím jeho právoplatnosti nemohol anonymizovať osobné údaje dotknutých osôb z dôvodu, že takto upravený rozsudok by bol nepreskúmateľný. Neanonymizovaný rozsudok nie je možné považovať z hľadiska ochrany osobných údajov dotknutých osôb za zverejniteľnú verejnú listinu. Z uvedených dôvodov nezodpovedá zákonu tvrdenie žalobcu, že neporušil zákon, pretože zverejnil už zverejnené osobné údaje (§ 7 ods. 4 písm. e/ zákona).

Krajský súd neprihliadol ani na tvrdenie žalobcu, že mu bola uložená neprimeraná povinnosť ukončiť zverejňovanie osobných údajov dotknutých osôb v rozsahu: titul, meno, priezvisko, adresa bydliska, dátum narodenia, rodinné a sociálne vzťahy, a že ide o snahu nad rámec zákona uchrániť uvedené osoby

pred pozornosťou verejnosti vo veci, ktorá je predmetom záujmu občanov zaujímajúcich sa o verejný život v Považskej Bystrici, poukazujúc na čl. 26 ods. 2 Ústavy SR, ktorý zakotvuje právo na šírenie informácií a na slobodu prejavu, avšak toto právo na šírenie informácií musí rešpektovať a byť realizované v súlade s ústavnou zásadou zakotvenou v čl. 19 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorej má každý právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním, alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe. Žalobca teda neoprávneným zverejnením neprávoplatného rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica porušil právo dotknutých osôb na ochranu ich osobných údajov. Súd považoval za potrebné zdôrazniť, že žalovaný napadnutým rozhodnutím neobmedzil právo žalobcu na šírenie informácií, ani nešlo o ochranu dotknutých osôb nad rámec zákona, ale uložil žalobcovi povinnosť tak, aby šírenie informácií bolo realizované v súlade s ústavnou zásadou, ktorá každému garantuje právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním, alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe. Preto žalobcovo tvrdenie, že napadnutým rozhodnutím sa neprimeraným, neprípustným a protizákonným spôsobom zasiahlo do jeho práva informovať verejnosť o súdnom konaní, ako aj o jeho výsledku vyjadreného v rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 7C/96/2011 na jeho webovom sídle nepovažoval za dôvodné.

Krajský súd preto po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a procesných postupov predchádzajúcich jeho vydaniu konštatoval, že správny orgán I. stupňa zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil v rozhodnutí stav, ktorý zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona č. 428/2002 Z. z., a preto žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodnú. O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnej žalobkyni náhradu trov právneho zastúpenia nepriznal.

Žalobca v podanom odvolaní proti rozsudku krajského súdu žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu a to tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Uviedol, že odvolanie podáva uvedených v § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p., nakoľko súd z vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Žalobca poukázal na to, že z rozhodnutia súdu prvého stupňa nevyplýva, že by vykonal dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Ďalej namietal žalobca, že ustanovenie O.s.p. neukladá ani vo výroku rozsudku, ani v žiadnej jeho časti, uvádzať v rozsudku vydanom v občianskom súdnom konaní dátum narodenia účastníka konania. Presné označenie účastníkov konania nemožno chápať inak, ako tak, že títo budú označení svojim menom, priezviskom a bydliskom. Uvedenie dátumu narodenia účastníka konania predmetného rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica nie je nevyhnutným údajom a jeho uvedením na predmetnom rozsudku Okresný súd Považská Bystrica, ako už bolo uvedené, porušil ustanovenie § 6 ods. 1 písm. d/ Zákona o ochrane osobných údajov, pričom toto nevyplýva ani pri svedkovi a údaj by mal byť zachytený v zápisnici o pojednávaní.

Podľa žalobcu sa súd prvého stupňa nijakým spôsobom nevysporiadal ani s otázkou proporcionality vo vzťahu k právu žalobcu na slobodu šírenia informácií na jednej strane a právom dotknutých osôb na ochranu pred zverejňovaním osobných údajov. Súd bol povinný uvedenú námietku žalobcu vyhodnotiť vo vzťahu ku každej z osôb, u ktorých bolo žalobcovi uložené ukončiť zverejňovanie ich údajov uvedených v Opatrení. Žalobca už v žalobe poukázal na to, že predmetné konanie pred Okresným súdom Považská Bystrica bolo začaté Ing. G. E. v súvislosti s reakciami na články zverejnené na internetovej stránke žalobcu, ktoré sa týkali nakladania s nehnuteľnosťami vo vlastníctve Mesta Považská Bystrica. Je teda nepochybné tak, ako na to poukázal žalobca už v obžalobe, že predmetné konanie bolo otázkou verejného záujmu a bolo právom verejnosti mať informácie o tom, akým spôsobom a na základe akých dôkazov (svedeckých výpovedí, ktorých osôb) súd rozhodol v prospech žalobcu.

Nakoniec žalobca poukázal na nesprávny postup súdu, keď uznesením zo dňa 23. novembra 2013 pripustil vstup do konania Ing. G. E., Ing. I. E., N. E. a Ing. G. E.. Žalobca podanou žalobou žiadal zrušiť rozhodnutie predsedu Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, ktorý rozhodoval o námietkach proti opatreniu a s ním zrušiť aj opatrenie Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej

republiky zo dňa 07. februára 2012. Ako bolo vyššie uvedené, v konaní o opatreniach pred Úradom na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky neboli účastníkmi konania dotknuté osoby, keďže konanie o opatreniach v zmysle zákona je procesný postup odlišný od prešetrenia oznámenia. Ako už bolo uvedené dotknuté osoby neboli účastníkmi konania ani v prípade rozhodovania predsedom Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky o námietkach proti opatreniu. Z vyššie uvedeného preto vyplýva, že prešetrenie oznámenia a konanie o opatreniach sú rôznymi procesnými postupmi s rôznymi výsledkami takýchto postupov a kým účastníkom v konaní o opatreniach je prevádzkovateľ alebo spracovateľ, v prípade prešetrenia je oprávnenou osobou na podanie oznámenia dotknutá osoba. Preto je zrejmé, že z práva podať oznámenie dotknutou osobou nevyplýva právo byť účastníkom v konaní o opatreniach a takáto osoba nemôže byť pribratá do konania podľa § 250 ods. 1 O.s.p., pretože nebola účastníkom správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Žalovaný poukázal na to, že žalobca sa v odvolaní vyjadruje v podstate rovnako ako v podanej žalobe. Ďalej poukázal žalovaný na čl. 26 Ústavy SR a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv. Vo veci vytvárania databáz poukázal na SD EÚ zo 06. novembra 2003 vo veci C-101/01 Švédsko c/a Bodil Lindqvist „Operácia, ktorou sa odkazuje na internetovej stránke na rôzne osoby a ktorou sa tieto osoby identifikujú buď prostredníctvom ich mena, alebo iným spôsobom, napríklad prostredníctvom ich telefónneho čísla alebo informácií o ich pracovných podmienkach a o ich záľubách, predstavuje predstavuje úplné alebo čiastočné automatizované spracovávanie osobných údajov“ smernice EP a Rady č. 95/46/EHS z 24.10.1995 o ochrane fyzických a právnických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe týchto údajov.“ V tejto súvislosti poukázal aj na stanovisko pracovnej skupiny WP 29 č. 4/2007.

Ďalej žalobca poukázal na autentické znenie § 3 zákona č. 428/2002 Z. z., teda čo sa rozumie údajmi určenej alebo určiteľnej osoby a prečo musel žalobcovi zakázať aj zverejňovanie údajov týkajúcich sa rodinného a sociálneho života všetkých dotknutých osôb.

Podľa žalovaného je povinný chrániť všetky fyzické a právnické osoby na území Slovenskej republiky a primerane uvádzať do života čl. 19 ods. 2 a 3 Ústavy SR. Obmedzenie žalobcu bolo vykonané striktne v nevyhnutnej miere. Podľa žalovaného sa súd dostatočne vysporiadal s dôvodmi, ktoré v žalobe uvádzal žalobca. Žalovaný taktiež nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že by zúčastnené osoby, ktoré súd podľa § 250 ods. 1 pribral do konania nemali byť účastníkmi konania. Žiadal žalobou napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Zúčastnené osoby na konaní sa k odvolaniu žalobcu vyjadrili tak, že ho považujú za nedôvodný a žiadali jeho potvrdenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 31.03.2016 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a

povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Súd v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmava zákonnosť právoplatných správnych rozhodnutí a o to išlo aj v predmetnej veci, tzn. že súdne konanie nepredstavuje „predĺženie“ resp. „pokračovanie“ správneho konania. Aj podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR je v správnom súdnictve nevyhnutné prihliadať na špecifiká vyplývajúce z postavenia právnomoci všeobecných súdov, ktoré nie sú pri preskúvaní zákonnosti postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy súdmi skutkovými, ale súdmi, do právomoci ktorých patrí predovšetkým preskúmania právnych otázok týkajúcich sa postupu a rozhodnutia tohto orgánu (I. ÚS 217/2015).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého súdneho spisu a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosti účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva:

Odvolací súd z obsahu súdneho a administratívneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vypořadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu veci a zistenia protiprávneho konania zo strany žalobcu.

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. (Pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júna 2007, sp. zn. 2SŽ-o-KS/92/2006).

Najvyšší súd Slovenskej republiky má z administratívneho spisu za preukázané, že žalobca je osobou, ktorá reálne vykonáva činnosti, pri ktorej musí nevyhnutne vytvárať databázy, ktorých súčasťou sú aj osobné dáta nielen členov združenia ale aj iných osôb, ktoré spracúva na potreby dosiahnutia účelu v zmysle svojich Stanov. Takáto sústava informácií je podľa § 4 ods. 1 písm. g/ zákona č. 428/2002 Z. z. považovaná za informačný systém a žalobca je jeho prevádzkovateľom podľa § 4 ods. 2 zákona č. 428/2002 Z. z., pretože určuje účel a prostriedky spracúvania osobných údajov. V tejto súvislosti poukazuje Najvyšší súd Slovenskej republiky aj na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-101/01 Švédsko c/a Bodil Lindqvist, teda že: „Operácia, ktorou sa odkazuje na internetovej stránke na rôzne osoby a ktorou sa tieto osoby identifikujú buď prostredníctvom ich mena, alebo iným spôsobom, napríklad prostredníctvom ich telefónneho čísla alebo informácií o ich pracovných podmienkach a o ich záľubách, predstavuje úplné alebo čiastočné automatizované spracovávanie osobných údajov“ a to aj s ohľadom na skutočnosť, že Smernica EP a Rady č. 95/46/EHS z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických a právnických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe týchto údajov bola transponovaná do nášho právneho poriadku a je prílohou k zákonu č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne so záverom správnych orgánov, ako aj so záverom krajského súdu konštatuje, že zo strany žalobcu došlo k zverejňovaniu osobných údajov zúčastnených osôb bez ich súhlasu v rozpore s ust. § 6 ods. 1 písm. i/ zákona č. 428/2002 Z. z.

Pokiaľ išlo o tvrdenie žalobcu, že z ust. § 157 ods. 1 O.s.p., t.j. náležitosti rozsudku, tak treba mať na zreteli aj znenie ust. § 79, kde je definované, čo všetko má žaloba obsahovať a aké údaje má v žalobe uviesť žalobca o účastníkoch konania (meno, priezvisko, dátum narodenia, bydlisko...atď.), takže tvrdenie žalobcu je v tomto smere prinajmenšom zavádzajúce. Súdy pri uverejňovaní rozhodnutí tieto anonymizujú, teda neposkytujú také údaje, ktorými by bolo možné identifikovať účastníkov konania.

Pokiaľ išlo o namietané pripustenie zúčastnených osôb ich pribratím do konania, tak Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne s krajským súdom poznamenáva, že ide o osoby, ktoré by sa mohli cítiť zrušením napadnutého rozhodnutia dotknuté, nakoľko išlo o ochranu osobných údajov týchto osôb, a preto aj túto námietku považoval odvolací súd za nedôvodnú.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli vo svojej podstate totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní, a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihladnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k O.s.p. tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov konania zo zákona neprináleží.

Odvolací súd poznamenáva, že skutočnosť, že žalobca sa s názorom krajského súdu nestotožňuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozsudku krajského súdu nepostačuje. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.